

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

sige, at der blev bibragt nogen større klarhed om navnet på det pågældende ministerium fra hr. Johan Philipsens side.

Derudover havde hr. Johan Philipsen en række kritiske bemærkninger, som jeg skal lade stå, men blot konstatere, at der ikke var ét eneste konkret ændringsforslag, der var ikke et konstruktivt, et alternativt udspil, og det havde måske nok været mere rimeligt, når man kom med en seriepræget kritik af dette lovforslag.

Ja, det er et omfattende lovforslag, og det har været en omfattende førstebehandling. Jeg har forsøgt relativt bredt at besvare de spørgsmål, der er fremdraget, og skal med al kraft også på ministeriets vegne love at bidrage til et så godt og udtømmende udvalgsarbejde som muligt.

Tove Lindbo Larsen: Jeg skal gøre det ganske kort, men jeg har et par bemærkninger til fru Dagmar Andreasens indlæg i forbindelse med folks forståelse for deklARATIONERNE — eller vi kunne nærmere sige folks forståelse af deklARATIONERNE. Fru Dagmar Andreasen nævnte, at den ikke var omfattende. Men det er min faste overbevisning, at der har været en stigning i forståelsen af dem, og at denne stigning ganske givet vil blive meget, meget hurtigere, end den har været hidtil. Hvis vi får lavet nogle principper i udformningen af deklARATIONERNE, som gør, at de bliver nogenlunde ensartede og lette at forstå også for ikke-implicerede, ikke-ernæringsimplicerede parter, så tror jeg, at det vil gå vældigt fremad med forståelsen hos befolkningen af, hvad disse deklARATIONER indeholder.

Så må man også nævne, at alene pligten til, at deklARATIONERNE er til stede, virker forbrugerbeskyttende, for det forpligter den, der fremstiller varen, og det har også betydning.

Jeg er til gengæld lidt skeptisk over for at give frit løb løb for reklamer og oplysninger om levnedsmidlernes betydning for alder, sygdom og lignende. Det er jo et meget, meget følelsesbetonet område. Hvis man forestillede sig, at man fortalte folk, at hvis de netop spiste den ene ting, ville de opnå en sundhedstilstand, der var eftertragtelseværdig for et meget stort antal mennesker, så tror jeg, adskillige ville hoppe på den.

Derfor vil jeg være meget skeptisk over for at sløre i den paragraf. I øvrigt er der jo mange ting, der kan spille ind for det sundhedsmæssige på det område.

Jeg er meget enig i fru Dagmar Andreasens bemærkninger om, at det ville være hensigtsmæssigt, om man kunne bemærke på en vare, om det var en tidligere dybfrosset ting, der nu er optøet og udbydes til salg. Jeg tænker på levnedsmidlernes bakteriemæssige tilstand, hvis man forestiller sig dem dybfrosset, optøet, dybfrosset osv. En uendelig række kunne det blive, og forbrugeren har ingen chance for at vide det på forhånd og kan putte mange ting i sin dybfryser uden at være bekendt med, at det er noget, der er optøet i forvejen.

Jeg er enig med hr. Vivike i mange af de oplysninger, han gav om den sundhedsmæssige betydning af hele lovgivningen, og jeg vil ikke undlade at sige, at jeg glæder mig over hans indstilling til forbrugersagen. Det tegner godt for en fremtidig lovgivning, når forbrugerkommissionen har afgivet sin betænkning.

Lowzow: Når ministeren taler om dobbeltmoral i eksportthenseende, vil jeg sige, at så må det også være en form for dobbeltmoral, når vi sender grisetæerne til Afrika i stedet for at spise dem herhjemme. Jeg tror ikke, man skal svinge sig så højt op i dette spørgsmål.

Men i svaret til fru Tove Lindbo Larsen talte ministeren om sammenhæng med andre landes godkendelse af stoffer osv. Jeg håber, at det, hvad jeg også fik indtrykket af ved ministerens ord, vil blive fastholdt, at man vil gå så langt som muligt og rimeligt i overensstemmelse med andre lande og kun træffe særbeslutninger, når vi ikke kan holde relevansen over for f. eks. EF-love, som vi jo gerne skulle nærme os så meget som muligt for samhandelens skyld.

At det er og bliver en rammelov, vil jeg give fuldstændig ret i. Men derfor er spørgsmålet — selv om ministeren ikke ville begynde at tælle op, hvor mange bemyndigelser der er — om der alligevel er nogen rimelighed i at lave en bemyndigelse i hver paragraf, for så kunne man lige så godt have givet en generel bemyndigelse. Det er altså kun nuancen imellem det rimelige og det urimelige, vi skal arbejde med i udvalget.